

Arrest

nr. 317 243 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. GOVAERTS *loco* advocaat K. GOVAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 7 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 1 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 25 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Zirani gelegen in het district Sorkhrod, in de provincie Nangarhar (Afghanistan). In Afghanistan verhuisde u

meermaals binnen het district Sorkhrod en de omgeving rondom Jalalabad. Uw laatste verblijfplaats voor u Afghanistan verliet was de stad Maimana in de provincie Faryab.

Uw vader werkte voor de Nederlandse organisatie HXO. Hij werkte er ongeveer 14 à 15 jaar. Binnen de organisatie was uw vader de financieel manager en bijgevolg verantwoordelijk voor de financiën van HealthNet en de loondienst. In het kader van zijn tewerkstelling ging hij naar verschillende districten en provincies om ziekenhuizen te bezoeken. De taliban vroegen aan uw vader om medisch materiaal voor hen te voorzien. Uw vader ging echter niet in op hun vraag om hulp waardoor de taliban hem bedreigden. Ongeveer zes à zeven jaar lang kreeg uw vader dreigbrieven van de taliban. Hij ontving er in totaal drie of vier. Door de dreigbrieven ging uw vader niet langer naar andere districten. Hij hield zich nadien vooral bezig met kantoorwerk.

Naast uw vader werden ook uw familieleden door de taliban gevisieerd omdat uw vader niet inging op hun eisen. Uw paternale oom M. (...) S. (...) werkte ook voor HXO. De taliban vermoordden hem ongeveer zes à acht jaar geleden. Uw zus R. (...) was tewerkgesteld als vaccinateur in het vaccinatiecentrum in uw dorp. De taliban vermoordden R. (...) ongeveer drie of vier jaar geleden tijdens haar werk. Nog geen 40 dagen na het overlijden van uw zus verdween uw vader. U weet niet wat er met uw vader is gebeurd. Volgens u kan hij zelf zijn vertrokken zonder iemand hiervan op de hoogte te brengen of hebben de taliban hem meegenomen.

Na de verdwijning van uw vader verhuisden u en uw familie naar de provincie Faryab. Jullie woonden in de stad Maimana sinds vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U woonde er tot uw vertrek. Toen jullie in Faryab woonden, ontving uw familie niet langer dreigbrieven. Uw familie werd wel verschillende keren opgebeld door een onbekend nummer. In deze gesprekken werd er naar uw vader gevraagd.

U vertrok uit Afghanistan in het jaar 2020 of 2021. Vanuit Afghanistan reisde u via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Het duurde twee maanden om vanuit Afghanistan tot in Griekenland te raken. In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 4 januari 2021. Uw verzoek werd geweigerd op 16 juli 2021. U ging tegen de beslissing in beroep op 25 augustus 2021. Het beroep werd verworpen op 30 september 2021. Vanuit Griekenland reisde u vervolgens verder naar Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk tot in België. U kwam aan in België op 6 februari 2022 en diende hier de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft u geen contact meer met uw moeder, broer en zussen. Via een familielid vernam u dat uw familie naar Pakistan verhuisde één maand voor de machtsovername van de taliban. U was in Griekenland toen u dit nieuws vernam. U weet niet waarom ze naar Pakistan verhuisden. Tot op heden weet u niet wat er met uw vader is gebeurd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Afghaans identiteitsbewijs en van uw zus; een kopie van de informatiepagina van het paspoort van uw vader; een kopie van vier brieven van de taliban; een kopie van de werkvergunning van uw vader; het originele werkcertificaat van uw vader bij de organisatie HXO; de originele brief in verband met het overlijden van uw paternale oom; een kopie van de identificatiekaart van uw vader bij HXO; foto's van uw vader aan het werk; een kopie van een certificaat op naam van uw vader; een foto van uw paternale oom en een geheugenstick waarop één nieuwsfragment staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban als gevolg van de tewerkstelling van uw vader voor de organisatie HXO. Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. Bij uw aankomst in België op 7 februari 2022 gaf u aan 16 jaar oud te zijn (zie fiche Dienst Voogdij, p. 4 en Verklaringen DVZ, d.d. 20.06.2022, vraag 4). Op basis van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 16 februari 2022, werd bepaald dat u toen 26.7 jaar was met een standaarddeviatie van 2.3 jaar. Op basis van de leeftijdtest werd duidelijk vastgesteld dat u meerderjarig was bij uw aankomst in België. Wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar uw geboortedatum, verklaarde u te zijn geboren in het jaar 2006. U ging niet akkoord met het resultaat van de leeftijdtest (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en 5). Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u in Griekenland liet

optekenen geboren te zijn in het jaar 2002 en dus daar als meerderjarig werd geregistreerd. In Italië werd uw geboortedatum geregistreerd als 14.02.2004. Door vast te houden aan de leeftijd van 16 jaar bij aankomst in België misleidt u bewust de Belgische asielautoriteiten waardoor uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt.

Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in ander land (CGVS, p. 19), blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u zowel in Griekenland als in Italië een verzoek indiende. Wanneer hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u onderweg niet op de hoogte was van wat een asielprocedure inhoudt (CGVS, p. 31). Deze uitleg kan moeilijk overtuigen gezien uit uw administratief dossier duidelijk blijkt dat u een volledige asielprocedure doorliep in Griekenland (zie blauwe map, document drie). U ontkende uitdrukkelijk geen asiel te hebben aangevraagd in Griekenland (CGVS, p. 19). Na confrontatie met het gegeven dat u een negatieve beslissing ontving en hiertegen in beroep ging op 25 augustus 2021, ontkende u eveneens dat u beroep indiende tegen de beslissing (CGVS, p. 19 en 20). Het feit dat u niet transparant bent over uw eerdere verzoeken om internationale bescherming in andere EU-lidstaten doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw vrees voor vervolging die voortvloeit uit de door u voorgehouden voormalige tewerkstelling van uw vader blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle gezondheidspersoneel of humanitair personeel (of hun familieleden) te maken krijgen met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van de functie van uw vader. U bent hier niet in geslaagd.

U verklaarde dat uw vader ongeveer 14 of 15 jaar werkte voor de Nederlandse organisatie HXO. Omwille van zijn tewerkstelling werden uw vader en uw familie bedreigd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de voormalige tewerkstelling van uw vader de algemeenheden niet overstegen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling zoals door u voorgehouden ernstig in het gedrang.

Wanneer gevraagd naar de verschillende functies van uw vader binnen de organisatie verwees u meteen naar de door u voorgelegde documenten. U kwam niet verder dan te stellen dat uw vader financieel manager was en voordien de rol had als supervisor (CGVS, p. 17). U kon niet aangeven hoelang uw vader heeft gewerkt als financieel manager. Dit mag verbazen gezien het door u voorgelegde werkcertificaat van uw vader een duidelijk overzicht weergeeft van zijn verschillende functies en de periode waarin hij deze functies uitoefende. Bijgevolg mag van u verwacht worden dat u hierover spontaan uitleg kan geven.

Daarnaast kwamen ook uw verklaringen over de verantwoordelijkheden en specifieke taken van uw vader weinig doorleefd over. U kon enkel aangeven dat uw vader het materiaal elke dag controleerde (CGVS, p. 15). Aangemoedigd meer te vertellen over zijn werk als financieel manager herhaalde u dat hij naar verschillende provincies ging om het materiaal te controleren en voegde hieraan toe dat hij klinieken bezocht. In een poging meer details te bekomen werd u gevraagd welk materiaal uw vader controleerde. Ditmaal verwees u naar gordijnen waarna u opnieuw in algemene termen sprak over het gegeven dat uw vader materiaal en de houdbaarheidsdata controleerde. Finaal gaf u aan niets meer te weten dan het gegeven dat uw vader gordijnen verdeelde om muggen te weren in de kamers. Wanneer gevraagd hoe uw vader de muggennetten verdeelde, verklaarde u dan weer dat hij dit niet zelf deed. De netten werden naar klinieken gebracht door collega's van uw vader en de klinieken verdeelden de netten (CGVS, p. 16).

Uit uw verklaringen bleek echter dat de inhoud van uw vaders job veranderde na het ontvangen van de dreigbrieven. U verklaarde dat hij niet langer naar andere provincies ging en zich bezig hield met kantoorwerk binnen de organisatie. Wanneer gevraagd wat u bedoelde met kantoorwerk verklaarde u dat hij bezig was met management. Nogmaals aangemoedigd meer te vertellen over de taken of verantwoordelijkheden van uw vader in deze periode kwam u opnieuw niet verder dan te stellen dat hij verantwoordelijk was voor de kosten en uitgaven van de organisatie. U kon geen enkel verhaal of anekdote vertellen in verband met de voormalige job van uw vader. Het gebrek aan details is volgens u te wijten aan het gegeven dat u niet aanwezig was in het kantoor van uw vader of nooit naar zijn werkplaats ging (CGVS, p. 17 en 18). Deze uitleg komt weinig overtuigend over. Het mag verbazen dat u niet verder kwam dan dergelijke oppervlakkige en banale verklaringen. De voormalige tewerkstelling van uw vader was de oorzaak van de problemen van u en uw familie. Het was bovendien de aanleiding voor enkele tragische gebeurtenissen waaronder de moord op uw zus en paternale oom (CGVS, p. 20). Gezien de voormalige tewerkstelling van uw vader de kern vormt van uw vrees voor vervolging mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u hierover meer kon vertellen.

De door u voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van uw vader zijn onvoldoende om zijn functie binnen de organisatie aannemelijk te maken. Er dient te worden benadrukt dat uit de informatie waarvoor het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is. Documenten kunnen daarnaast ook enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er danig worden getwijfeld aan de voormalige tewerkstelling van uw vader bij HXO. Wat er ook van zij, ook uw verklaringen met betrekking tot de concrete vervolgingsfeiten konden niet overtuigen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan die u ertoe leidden het land te verlaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op cruciale punten niet overeenstemmen met uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Bij de DVZ verklaarde u dat de taliban aan uw vader vroegen om samen te werken. Uw vader weigerde echter om hen te helpen. Omdat uw vader weigerde om de taliban te helpen vermoordden ze uw paternale oom en zus. Uw familie verhuisde na het overlijden van uw zus. De taliban vonden jullie opnieuw na de verhuis en stuurden een brief. In deze brief schreven de taliban dat ze uw familieleden één voor één zouden vermoorden indien uw vader niet zou stoppen met zijn werk. Uw familie ontving de dreigbrief twee of drie maanden voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Verder verklaarde u sinds ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Faryab te wonen (Verklaringen DVZ, vraag 10).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw familie geen dreigbrieven ontving toen jullie in Faryab woonden. Wanneer geconfronteerd met uw eerdere verklaringen beweerde u dit niet te hebben gezegd. Hierop doorgevraagd beweerde u dat u bij de DVZ sprak over telefonische bedreigingen waarmee uw familie te maken kreeg na jullie verhuis naar Faryab (CGVS, p. 30). Deze uitleg volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk dat uw gesprek bij de DVZ zeer goed was verlopen. U maakte geen melding van enige problemen of verklaringen die foutief werden neergeschreven (CGVS, p. 3). Voorts ondertekende u uw verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het is dan ook opmerkelijk dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal hierover niets zei.

Daarnaast verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw familie in totaal vier of vijf dreigbrieven ontving waarvan één brief werd gericht aan iemand anders, een collega van uw vader. Bij de DVZ sprak u slechts over een dreigbrief. Gevraagd waarom u bij de DVZ niet vermeldde dat uw familie meerdere dreigbrieven had ontvangen verklaarde u dat u hiernaar niet werd gevraagd (CGVS, p. 30). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij spontaan alle vervolgingsfeiten voor de geest kan halen en deze vermeldt wanneer hiernaar gevraagd. Verder is het ook bevreemdend dat u bij de DVZ meteen sprak over het overlijden van uw paternale oom en zus R. (...) zonder eerst de dreigbrieven te vermelden (vragenlijst CGVS, 3.5.). Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal bleek namelijk dat uw vader eerst drie dreigbrieven ontving (CGVS, p. 8), pas daarna stierven uw paternale oom en zus. Beiden werden door de taliban vermoord omdat uw vader niet inging op de eisen en bedreigingen van de taliban (CGVS, p. 20). Gezien deze vaststelling mag het verbazen dat u bij de DVZ geen gewag maakte van meerdere dreigbrieven voor de verhuis van uw familie naar Faryab. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u bij de DVZ niet aanhaalde dat de taliban telefonisch toenadering zochten tot uw familie. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal vermeldde u dit terloops, helemaal aan het eind van het gesprek (CGVS, p. 29 en 30). Dat u de telefonische oproepen pas helemaal aan het eind van het persoonlijk onderhoud voor het eerst ter sprake bracht, hoewel u reeds eerder werd gevraagd alle redenen uit te leggen die aan de basis lagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 20), roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de vrees voor vervolging die u hieruit puurt. Bovendien gaf u voordien aan dat er niets was gebeurd tijdens de vier à vijf maanden dat u in Faryab woonde (CGVS, p. 28). Bijgevolg kan niet anders dan worden besloten dat u elementen aan uw vluchtrelaas toevoegt waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald.

Evenzeer kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan het overlijden van uw zus R. (...). Vooreerst verklaarde u bij uw aankomst in België dat uw zus in Zirani woonde (Fiche Dienst Voogdij, p. 3). Wanneer hiermee geconfronteerd verklaarde u dat men enkel naar de namen van uw familieleden vroeg (CGVS, p. 30). Deze uitleg kan niet overtuigen. Tijdens het gesprek bij de Dienst Voogdij kon u wel duidelijk aangeven dat u uw vader voor het laatst zag in Zirani maar niet dat uw zus werd vermoord. Op het Commissariaat-generaal wenste u een video voor te leggen waarmee u het overlijden van uw zus wenst te staven. Met de video wil u aantonen hoe het lichaam van uw zus naar jullie woning werd gebracht (CGVS, p. 25). In de video wordt gesproken over aanvallen in Jalalabad op vrouwelijke vaccinators. Er worden echter geen namen vernoemd van de slachtoffers. Bijgevolg kan niet worden besloten dat uw zus R. (...) één van de slachtoffers was. Bovendien werd de video die u voorlegde op YouTube teruggevonden via pagina's van andere mediakanalen namelijk TOLONews en Azadi Radio. Uit de data waarop de video's op YouTube werden opgeladen en een artikel over de gebeurtenissen, blijkt dat de aanvallen gebeurden rond de periode van 30 maart 2021 (zie blauwe map, document vier). Bijgevolg kan uw zus niet drie of vier jaar geleden zijn overleden zoals u beweerde (CGVS, p. 27). Mocht uw zus daadwerkelijk één van de overleden vrouwelijke

medewerkers zijn waarover in de video's wordt gesproken, dan kan uw zus pas zijn overleden wanneer u reeds in Griekenland was. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit gehaald. Omwille van deze vaststelling kan het Commissariaat-generaal geen enkel geloof hechten aan het overlijden van uw zus en hetgeen daarop volgde namelijk de verdwijning van uw vader en de verhuis van uw familie naar Faryab.

Ten slotte mag het verbazen dat uw verklaringen over het overlijden van uw paternale oom M. (...) S. (...) de algemeenheden niet overstijgen. Wanneer u werd gevraagd hierover te vertellen verwees u meteen naar een door u voorgelegd document. Er dient te worden benadrukt dat het overlijden van uw paternale oom door het toedoen van de taliban een tragische gebeurtenis is met een directe impact op de veiligheid van u en uw familie en bijgevolg ook uw vrees voor vervolging. U kon niet aangeven wat uw paternale oom precies was overkomen. U kwam niet verder dan te stellen dat hij ongeveer zes, zeven of acht jaar geleden werd vermoord (CGVS, p. 27). Uit het door u voorgelegde document blijkt echter dat M. (...) S. (...) het leven liet in 2006, ruim 15 jaar geleden. Bovendien werd het document opgesteld door uw vader waardoor dit document geen objectieve bewijswaarde heeft. Indien uw oom effectief reeds in 2006 zou zijn gedood door de Taliban omwille van het werk van uw vader, komt het bevreemdend over dat uw vader hierna zijn functie onverminderd bleef uitoefenen.

De tegenstrijdige voorstelling van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten ondermijnt vanzelfsprekend volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt in ernstige mate.

Verder kan niet worden besloten dat uw vader is verdwenen of vermist door het toedoen van de taliban. U verklaarde namelijk duidelijk dat u niet weet wat er met uw vader is gebeurd. U kon niet aangeven of uw vader zelf koos om te vertrekken of ergens werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 28). Indien uw vader is verdwenen door het toedoen van de taliban mag het verbazen dat de taliban nog telefonisch contact zouden opnemen met de vraag waar uw vader was toen jullie reeds in Faryab woonden (CGVS, p. 29 en 30). Volledigheidshalve dient ook te worden verwezen naar uw tegenstrijdige verklaringen in verband met de verhuis van uw familie naar Faryab en de huidige verblijfplaats van uw familie. Bij de DVZ werd genoteerd dat u ongeveer een jaar in Faryab woonde (Verklaringen DVZ, d.d. 20.06.2022, vraag 10). Tijdens uw gesprek op het Commissariaat-generaal verklaarde u slechts vier à vijf maanden in Faryab te hebben gewoond. Wanneer gewezen op het verschil beweerde u bij de DVZ ook te hebben gesproken over een periode van vier of vijf maanden. Deze uitleg kan niet overtuigen. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is niet voldoende om bovengenoemde tegenstrijdigheid te verklaren. Verder verklaarde u dat de ambtenaar wellicht een fout had gemaakt. Volgens u werd er gevraagd hoelang uw familie reeds in Pakistan was waarop u antwoordde ongeveer een jaar (CGVS, p. 9). Uit het administratief dossier blijkt dat u werd gevraagd naar uw laatste verblijfsadres. Daarop gaf u aan in Maimana gewoond te hebben sinds een jaar voor uw vertrek (Verklaringen DVZ, d.d. 20.06.2022, vraag 10).

Bovendien verklaarde u bij uw aankomst in België dat uw moeder, broer en zussen in Zirani verbleven. Dat u niet Faryab opgaf als huidig adres doet de wenkbrauwen fronsen. U gaf aan dat u de vraag verkeerd had begrepen. U dacht dat er werd gevraagd naar waar uw woning lag in Afghanistan. Echter blijkt uit de fiche opgesteld door de Dienst Voogdij dat er wel degelijk naar twee verschillende zaken werd gevraagd. Er werd gevraagd naar geboorteplaats en naar het adres (Fiche Dienst Voogdij, p. 3). Gelet op de vraagstelling is het dan ook opmerkelijk dat u niet zou hebben begrepen dat er werd gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw familieleden. Bovendien was u reeds tijdens uw verblijf in Griekenland op de hoogte van het feit dat uw familie naar Pakistan was verhuisd (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal bijkomstig geen geloof hechten aan uw verhuis naar Faryab en het feit dat uw familie momenteel in Pakistan verblijft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging; in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; bestaat.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van de identiteitsdocumenten van u, uw vader en zus R. (...) vormen louter een indicatie van jullie identiteiten die door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. De dreigbrieven van de taliban en de werkdocumenten van uw vader kunnen enkel als bewijs worden aanvaard indien ze aannemelijke en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Zoals hierboven gemotiveerd is dit niet het geval. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vader nooit rechtstreeks werd aangesproken door de taliban in hun brieven. In hun brieven richten ze zich tot 'dokter', 'de onderdirecteur' en 'de verantwoordelijke' van HealthNet. Uit het door u voorgelegde werkcertificaat blijkt dat uw vader deze drie functies nooit heeft uitgeoefend binnen de organisatie. Bovendien is het vreemd dat ze uw vader nooit aanspraken met zijn correcte functie en naam gezien ze in hun brief van uw vaders collega wel vermelding maakten van een naam. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal bijkomstig geen geloof hechten aan het gegeven dat uw vader dreigbrieven ontving van de taliban. Tot slot kan er op basis van een foto die u voorlegt niet worden besloten dat de man op de foto uw paternale oom is en wat zijn tewerkstelling was. U legde namelijk geen andere foto's of identiteitsdocumenten van uw paternale oom voor.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: “*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

In de bijlage van het verzoekschrift voegt verzoeker een arrest van de Raad toe, RvV nr. 270 813 van 31 maart 2022 en het advies van Buitenlandse Zaken.

Op 27 september 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;

6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat hij er niet in slaagt een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Volgens verzoeker houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met alle omstandigheden van de zaak. Zijn vader was werkzaam voor de Nederlandse organisatie HXO, hetgeen blijkt uit het originele werkcertificaat dat werd voorgelegd. Volgens verzoeker is het algemeen bekend dat Afghanen die werkzaam zijn of waren voor een westerse organisatie, geviséerd worden door de taliban.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat er weliswaar een sterke afname lijkt van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van de terugtrekking van de buitenlandse troepen. In hetzelfde arrest stelt de Raad echter dat de veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en de situatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft. Verzoeker verwijst vervolgens naar het advies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen extreem problematisch is. Verzoeker stelt dat ISKP al verschillende aanslagen heeft gepleegd sinds de machtsovername. Hij wijst erop dat de ISKP het sterkst staat in het oosten van Afghanistan, waarvan hij zelf afkomstig is. De taliban plegen geen aanslagen meer maar dagelijks vinden er ontvoeringen en moorden plaats. De bestreden beslissing stelt overigens zelf dat er heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Verzoeker betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie niet zou veroorzaakt zijn door de taliban, een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Door de machtsovername hebben de humanitaire organisaties zich teruggetrokken, hetgeen de instorting van de voedselvoorziening en medische voorzieningen tot gevolg heeft. Verzoeker verwijst wederom naar het voormeld arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden en waarbij de Raad concludeerde dat de CGVS dit verder dient te onderzoeken.

5.2 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

1. Verzoeker heeft niet de waarheid verteld over zijn exacte leeftijd. Bij binnenkomst in België verklaarde verzoeker 16 jaar oud te zijn. Een leeftijdsonderzoek wees echter uit dat verzoeker op 16 februari 2022 de leeftijd van 26.7 jaar oud had, met een standaarddeviatie van 2.3 jaar;
2. Hoewel verzoeker ontkende elders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, blijkt dat hij weldegelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland en in Italië. Deze verzoeken werden negatief afgesloten;
3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle gezondheids- of humanitair personeel of hun familieleden te maken krijgen met vervolging door de taliban. De eventuele vervolging van deze personen hangt af van specifieke elementen, hetgeen verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt;
4. Verzoekers verklaringen betreffende de voormalige tewerkstelling van zijn vader kunnen de algemeenheden niet overstijgen;
5. Verzoeker kon enkel zeggen dat zijn vader financieel manager en daarvoor supervisor was. Hij wist niet hoelang zijn vader heeft gewerkt als financieel manager, ondanks dat het voorgelegde werkcertificaat een duidelijk overzicht weergeeft van zijn verschillende functies en de desbetreffende periodes;
6. Verzoekers verklaringen omtrent de verantwoordelijkheden en specifieke taken van zijn vader zijn weinig doorleefd. Verzoeker kon geen enkel verhaal of anekdote vertellen in verband met de voormalige job van zijn vader. Hij komt niet verder dan oppervlakkige en banale verklaringen, hetgeen opmerkelijk is gezien de tewerkstelling van zijn vader de oorzaak was van zijn problemen met de taliban;
7. De voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van verzoekers vader kunnen niet worden aanvaard aangezien de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is;
8. Verzoekers verklaringen omtrent de concrete vervolgingsfeiten kunnen niet overtuigen. Tijdens zijn interview bij DVZ verklaarde verzoeker dat de taliban dreigbrieven stuurden aan zijn familie toen ze in Faryab woonden. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn familie geen dreigbrieven ontving toen ze in Faryab woonden;
9. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn familie in totaal vier of vijf dreigbrieven heeft ontvangen. Tijdens zijn interview bij DVZ verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn familie slechts één dreigbrief heeft ontvangen;
10. Dat verzoeker slechts op het eind van het persoonlijk onderhoud terloops vermeldt dat zijn familie ook telefonische bedreigingen kreeg van de taliban, roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
11. Er kan geen geloof worden gehecht aan het overlijden van verzoekers zus. Bij aankomst in België verklaarde verzoeker dat zijn zus in Zirani woont. Tijdens zijn gesprek bij de Dienst Voogdij gaf verzoeker niet aan dat zijn zus werd vermoord. De video die verzoeker voorlegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toont niet met zekerheid aan dat zijn zus één van de slachtoffers was van de aanvallen in Jalalabad. Bovendien vonden deze aanvallen plaats in maart 2021, terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn zus drie à vier jaar geleden is vermoord;
12. Het is opmerkelijk dat verzoekers verklaringen omtrent het overlijden van zijn oom de algemeenheden niet overstijgen. Verzoeker kon niet vertellen wat zijn oom precies is overkomen;
13. Verzoeker verklaarde dat hij niet weet wat er met zijn vader is gebeurd, waardoor niet kan worden besloten dat zijn vader is verdwenen of vermist door toedoen van de taliban;
14. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verhuis van zijn familie naar Faryab en hun huidige verblijfplaats.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met alle omstandigheden van de zaak laat verzoeker na toe te lichten met welke omstandigheden de CGVS onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoeker herhaalt dat zijn vader werkzaam was voor de Nederlandse organisatie HXO, waarvan hij het originele werkcertificaat heeft bijgebracht. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met deze bewering doch heeft vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. De loutere herhaling van een aantal elementen uit zijn asielfrelaas volstaat niet om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing en die integraal worden overgenomen door de Raad.

Ter terechtzitting betwist verzoeker de motieven uit de bestreden beslissing omtrent het leeftijdsonderzoek. Hij benadrukt dat, ondanks uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij 27 jaar zou zijn, hij in werkelijkheid slechts 19 jaar is. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 16 februari 2022, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 24,4 jaar oud was (AD CGVS, Beslissing tot leeftijdsbepaling, FOD Justitie, dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden. Er ligt een verschil van minstens 8 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de CGVS zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoekers loze bewering dat hij significant jonger is dan het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen, kan de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek niet ontkrachten. Hij legt geen enkel concreet begin van bewijs voor waaruit blijkt dat de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek niet waarheidsgetrouw zouden zijn.

Ter terechtzitting wijst verzoeker eveneens op zijn lang verblijf in Europa. In de mate dat verzoeker hiermee zou willen aangeven dat hij verwesterd is, merkt de Raad het volgende op.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de

zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” van mei 2024 wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Focus: Afghanistan”, december 2023). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 27 september 2024 doet niet anders besluiten.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verweerder op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verweerder nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïntegreerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Door te verwijzen naar zijn verblijf toont verzoeker niet aan dat hij hier dermate geïntegreerd is en op een westerse manier denkt dat het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken. Verder maakt hij hiermee evenmin aannemelijk dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen of dat hij uiterlijke kenmerken zou hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verder stelt de Raad vast dat is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie niet zou veroorzaakt zijn door de taliban, een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Door de machtsovername hebben de humanitaire organisaties zich teruggetrokken, hetgeen de instorting van de voedselvoorziening en medische voorzieningen tot gevolg heeft. Verzoeker verwijst naar het voormeld arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden en waarbij de Raad concludeerde dat de CGVS dit verder dient te onderzoeken.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024

Waar verzoeker het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan aanklaagt, wijst de Raad er vooreerst op dat verweerder in de bestreden beslissing weldegelijk rekening heeft gehouden met actuele rapporten, waaronder: EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024 ; UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023; EUAA “*COI Query Afghanistan – Major*

legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan. Verzoekers verwijzing naar 's Raads arrest van 31 maart 2022 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verweerder bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft de EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar dan wel Faryab. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincies geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door rechtspraak van de Raad van 2022 te benadrukken en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Het arrest van de Raad en het reisadvies waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, volstaan niet om de gedetailleerde informatie uit het administratief dossier te weerleggen. Het betoog dat beperkt blijft tot een loutere bewering volstaat niet om geen geloof te hechten aan de landenrapporten toegevoegd aan het dossier door verweerder.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de CGVS oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het CGVS. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Dari machtig is. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, mits sporadische verduidelijking of herhaling, steeds in staat was de vragen te horen en te begrijpen en dat verzoeker beaamde de tolk goed te hebben begrepen (CGVS, p. 3). De Raad stelt verder vast dat de CGVS zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de CGVS niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.4 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale

bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de CGVS. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN